ДА ЛИ СЕ УПРАВО ОСТВАРУЈЕ ОНО НА ШТА НАС ЈЕ ИТАЛИЈАНСКА ОБАВЕШТАЈНА СЛУЖБА УПОЗОРАВАЛА
У НОВЕМБРУ 2005?

Велеиздаја на расклапање

Информације ове озбиљне службе безбедности јасно потврђују да зла која су задесила Србију након 2000. нису стихијска него детаљно планирана. **Још тада указано је да Американци неће да „коначну српску предају Косова" потпише досовска гарнитура. Пројектовали су да то уради баш они који су 1999. седели у српској влади и учествовали у одбрани земље од евроатлантске агресије. Већ су имали конкретна имена и обавезујући однос са извршиоцима.**
Тек после таквог етичког самоубиства нације глобалистичка купола сматраће да је Србија заиста сломљена, симболички и практично. Онда је могу гурнути у нове погубне експерименте, као што је балканска унија под контролом „Балканске хоботнице" и муслимана. Тај час је куцнуо. А знаш ли шта смо дужни да учинимо ми? Ти и ја?

Пише: Бранислав Матић

Био је новембар 2005. Са уредницима из римског дневника *Rinascita* и миланског

геополитичког часописа
Eurasia
, нашим пријатељима, у приватну посету београдском магазину
Европа нација
дошао је високи официр италијанске обавештајне служ бе. Заправо, био је то састанак на његову иницијативу.

Најавили су ми га као „традицијског Европљанина", заветованог „чувара беле (европске) Европе" и „великог поштоваоца Срба". Знао је за древност српских корена и дивио се „српској херојској етици која је више пута у историји спасла Европу". Сматрао је да су и деведесетих година XX века Срби једини међу европским народима имали смелости да изађу на црту Звери. Бранећи своју земљу и голи живот, реагујући исконски и без плитких рачуница, примили су на себе први удар. Задржали су Звер десет година у балканском лавиринту. Омогућили су урушеној Русији да се прибере и подигне са колена. „А кад је Русија жива и стоји усправно, све је на овом свету другачије. Спасоносна равнотежа чини се могућом."

– Овде ме доводе два дубока осећаја: осећај поштовања према Вашем народу и осећај кривице због свега што вам чини владајућа лажна Европа – рекао је средовечни господин кратке косе и висока чела, налик на барона Еволу с прага четрдесетих. – Али сада је главно оно што желим да Вам понудим.

КОЛОНИЈАЛНИ СТАТУС КАО ОСВЕТА

На столу преда мном био је изворни документ на италијанском и веома добар превод на српски. Тридесет две стране о томе „шта Американци хоће са Србијом до 2020. године". Текст заснован на сазнањима италијанске обавештајне службе и увезан њиховом аналитиком.

Американци, укратко препричавам документ, Србију сматрају покореном и окупираном територијом. Програм који спроводе у њој, иза баналних кулиса „политичке коректности", има осветнички и васпитни карактер. Осветнички према Србији, васпитни за све остале. У документу је детаљно изложен план срозавања Србије у колонијални статус и преддржавно стање. Пошто је настао неколико година раније, многи од елемената тог плана увелико су се већ одвијали пред нашим очима. Исисавање и изношење богатстава у иностранство, преотимање свега што је током санкција деведесетих већ било пребачено у стране банке, наметање најгорег транзиционог модела, пустошење привреде и гурање у најдубље дужничко ропство, стављање земље под управу мафијашког картела званог „Балканска хоботница", претварање територије Србије у главну европску пријемну собу за дириговану инвазију муслиманских трећесветских маса на Европу, строга идеолошка контрола на свим нивоима, тровање и подемоњење јавног простора кроз систем треш медија, програми изазивања масовне дезоријентације, хипнозе и равнодушности... Упоредо са тим одвијаће се и програм „преваспитавања Србије", излагања великим ритуалним и магијским понижењима, својеврсном самолинчу, програм етапног „увежбавања велеиздаје" и припреме терена за српско признавање сопствене јужне покрајине као још једне шиптарске државе на Балкану. (...)

Свака од тих ставки биће још једно евроатлантистичко оверавање Србије у главу. И свако од њих мора бити изведено српском руком.

„КОНАЧНИ СЛОМ" И ЗАТВАРАЊЕ КРУГА

Али несумњиви врхунац свега тога, према америчком сценарију, биће у последњем чину. **Американци неће да „српску коначну капитулацију" потпише досовска гарнитура доведена на власт у безбојној револуцији у октобру 2000. Инсистирају на томе – тврди се у документу италијанске обавештајне службе – да „српску предају Косова" потпишу они који су 1999. седели у српској влади и учествовали у одбрани земље од агресије Евроамерикане. Баш они.**

Тек онда глобалистичка купола ће сматрати да је Србија сломљена, симболички и практично. Коначно оверена у главу и срце. То је тачка у којој се, за њих, овај круг затвара. Потом могу Србију, и цео Балкан, гурнути у нове погубне експерименте. Рецимо у балканску унију под контролом „Балканске хоботнице", где ће у перспективи од три деценије превладати муслиманска и антиевропска већина.

У наставку документа наглашава се да је **све ово само амерички план и да се многе ствари не морају одвијати тако. Наводи се и шта би све требало да раде патриотске снаге у Србији како би спречиле остварење тог мрачног сценарија.**
Нећемо сада, због обимности и природе тог дела материјала, улазити у његово излагање.

– Предлажете ми да ово објавим? – питам високог официра италијанске обавештајне службе и универзитетског предавача, нашег госта.

– Стављам Вам на располагање. Гарантујем аутентичност текста. Остало је на Вама.

– Описи стања и анализа политичке технологије у протекторату Србија су тачни и упечатљиви. О томе данас можемо и сами сведочити, својом кожом. Али кључна нова тврдња овде је да ће **„коначну српску предају Косова" потписати радикали и социјалисти?**

– Да.

– Ако бисмо ми то сада објавили, у новембру 2005, значило би да тешко оптужујемо и минирамо једине политичке снаге опозиционе овом ужасу којем је земља изложена. Никога на свету не бисмо могли убедити да нисмо досовска или глобалистичка агентура.

– Вероватно. Али снаге које помињете су лажна опозиција свему томе. Имају много путера на глави и цена им је прилично ниска.

– Мислите на социјалисте?

– Мислим на све њих. Социјалисти су, рецимо, уцењени могућим хашким оптужницама, као и упетљаношћу у низ мегапљачки. Фондови из деведесетих су им се истопили и врло су кооперативни. Они немају идеологију, етику, стратегију, принципе. Неки од њих су још под Милошевићем радили за Американце, неки су имали веома важну улогу у октобарском преврату 2000. године. Све у свему, они су за Американце лака роба.

СКЕНИРАНИ ЉУДИ, НАПИСАНЕ УЛОГЕ

– А Шешељ? Право да Вам кажем, не звучи ми уверљиво да би он, чак ни овако бандоглав и себичан до бескрупулозности, могао одобрити такав јавни чин велеиздаје.

– Шешељ тада неће бити на сцени.

– Како?

– Постоје два начина. Или неће физички бити ту, као што није сад, или неће бити релевантан.

– Не верујем ни да би Николић или Вучић, какви год да су, потписали тако нешто. Било би то политичко и симболичко самоубиство. Мазање фекалијама целог свог живота. Не верујем ни да би то прогутала њихова странка, њихови бирачи.

– То што је изложено у нашем документу је ствар процеса. Неће се десити сутра него, рецимо, за десетак година. Лонац је пристављен, жаба је у лонцу, рингле су укључене. Па полако. Српска радикална странка ће до тада бити разбијена и преконвертована; вероватно ће то звати санадеризацијом, европеизацијом, модернизацијом. Николић ни сада нема, а поготову тада неће имати ни чврстину ни харизму да се одупре Американцима. Он тада неће бити у својој кожи. Послужиће некоме другом као што је Коштуница послужио Ђинђићу.

– Вучић је од тинејџерских година у хроничној предизборној кампањи, мало шта друго и зна да ради. Војник своје партије. Јуришник. Тешко га је сместити у такав сценарио.

Италијан је застао, погледао ме значајно, као да проверава верујем ли заиста у оно што говорим.

– Немојте у вези са Вучићем имати никаквих илузија. Он је од раније у вези са Британцима и Американцима, посредно и непосредно, а недуго по Шешељевом одласку у Хаг дефинитивно је „пристао на сарадњу".

– Шта то практично значи?

– Преузео је конкретне и прецизне обавезе. После стрељања Ђинђића, сви знају да ту нема шале. Ушао је у програм, Американци ће на њега одиграти. Потпуно је проучен, за њих ту више нема непознаница. Знају све рупе у његовој биографији, аномалије у структури личности, сексуалне и друге склоности, јаке и слабе тачке. Сада раде на њему. Неке од особина ће исправљати, неке појачавати. Ево, пролетос се вратио са још једне „специјализације у Лондону". Видећете промене у говору тела, одашиљање шифри рукама, снижавање тона и успоравање исказа, метод излагања кап по кап, модернизацију у начину облачења. Видећете научену преподобљеност, на граници са кичом, видећете много јефтине драматургије која би у разним приликама требало њему да дâ на значају.

ГЕНЕРАТОР КОНФУЗИЈЕ, ТЕХНИКЕ САОПШТАВАЊА

– Добро, ако је толико проучен, како га дефинишу Американци?

– Агресивна кукавица и патолошки лажов. Аморалан и бескрупулозан. Солидан технолог политике, у домену организације, али не много креативан. Склон залетањима и провидним досеткама, потцењивању публике и аутоголовима. Превише патетичан. Бруталан према потчињенима, на начин који је усвојио од Шешеља, и снисходљив према надређенима.

– Да не претерујете?

– Не. Напротив.

– Зар такав може бити подесан за намењену улогу?

– Према свецу и тропар. Према задатку и извршилац. Не траже они витеза и дипломату, уравнотеженог и принципијелног човека, него вештог манипулатора с националистичким педигреом, особу која ће бити генератор конфузије и хипнозе, па усред тога потписати велеиздају, све вичући: „Држ'те издајнике!" Велеиздаја ће се, наравно, звати мало мекше. Рецимо, споразум о добросуседским односима Београда и Приштине и о две столице у УН.

– А како ће он такав, и на таквој платформи, добити изборе? Како ће уопште доћи у прилику да било шта потписује?

– Избори у данашњим демократијама су фарса. Мали споредни ритуал у тоталитарним плутократијама и клептократијама. Ви врло добро знате да и у Србији „није важно ко је за кога гласао, него ко броји гласове". Знате и да се апсолутна власт може задобити са 20–25 одсто укупног бирачког тела, ако се провереним средствима смањи излазност. Уосталом, он не мора ни добити изборе. Радикали су два пута победили на изборима, па нису преузели власт. Продали су победу. Кад Американци процене да је време, Вучић можда неће победити на изборима, али ће преузети власт, и то апсолутну. Демократама, и свим њиховим деноминацијама, напросто ће бити наређено да се склоне. Учиниће тако, неће ни писнути. Стаће у ред да од новог окупационог намесника откупе амнестију за пљачке и друга непочинства огромних размера.

– Тврдите, дакле, да ће Вучић бити доведен на власт пре свега да преда Косово Арбанасима, то јест Американцима?

– Оним на шта се обавезао, он је Косово већ предао. Све остало, са његовог становишта, биће само етапе и технике саопштавања. Поглавље по поглавље, фусноту по фусноту.

ЦРКВА ЈЕ ПОСЛЕДЊА ОДБРАНА

Остао сам при аргументима за необјављивање овог документа у новембру 2005. Недостајала је проверљивост. Нисам желео ни на који начин да дувам у тикву оне гарнитуре колонијалне управе и да рушим једину опозицију у земљи, какву-такву. Нисам желео ни да ма која обавештајна служба преко новина које уређујем одиграва своје игре. Поврх свега, знао сам да би тада, у новембру 2005, сви умешани лако амортизовали негативне ефекте објављивања, јер би главни елементи већини људи изгледали невероватно (пре свега тврдња о томе кога су Американци планирали за потписивање велеиздаје).

– А зашто Ви ово нудите мени, уреднику једног месечника, чистог и слободног али малог? – питао сам Италијана. – Зашто нисте понудили српским службама безбедности?

Није био сигуран да ли сам заиста наиван, или се само правим како бих од њега извукао још информација и анализа. Но изгледа да му је било свеједно, пошто је играо отворених карата.

– Врх српске службе безбедности зна ово о чему Вам говорим. Али оно што је од те службе преостало није у улози чувара државе него је међу извршиоцима велеиздаје.

Спремајући се да крене, Италијан рече да разуме моје аргументе и да они јесу разложни. А сви заједно моћи ћемо да се уверимо, у годинама које долазе, да ли је било тачно ово што пише у предоченом документу. На вратима застаде, окрете се и рече:

– Још нешто: врх САНУ јавно ће поручити да се Србија „мора суочити са реалношћу" и да је „даље истрајавање на одбрани Косова беспредметно и бесмислено". У име институције која је 1986. начинила озбиљан и одговоран документ звани Меморандум САНУ, тада ће се отворено агитовати да Србија, „разумно и одговорно пред будућношћу", призна као независну државу своју свету земљу, отету јој. Када се то догоди, а никако Вам не може промаћи, знајте да управо почиње последња фаза велеиздаје. Од тада па до завршног чина неће протећи више од две и по године.

Као да није желео да оде не остављајући нам наду. На трен је заћутао, а онда додао:

– **Ако се ништа од препорученог не предузме раније и ако ствари ипак дођу довде, тада ће кључ ваше судбине држати у рукама ваша Црква. Ако се Црква одлучно успротиви свему овоме, ако позове патриотску јавност и народ да стану иза ње, ако запрети анатемама и изопштењима, ако отворено позове друге православне цркве и пријатељске државе (Русију, Кину, Грчку...) да је подрже и помогну, ако одбије да призна легитимност велеиздајничког потписа и захтева референдум који би био посебно контролисан — све што Американци и њихова колонијална управа дотад буду урадили може се распасти у парампарчад. А ако Црква не уради тако,**

суштински ће престати да постоји. Преостаће вам само јеванђеоска вера у Сина Божјег, без организације.

КО САД ПРЕЋУТИ – НЕКА ЋУТИ ЗАУВЕК

Прошло је од тада дванаест година. Све мање основано, чували смо у себи потајну наду да би ствари ипак могле кренути неким другим током. Да би Вучић, у неком чудном обрту просветљења, ипак могао наћи снаге да се отргне са ланца и одигра мудрије, креативније, часније. **Али чињенице су биле необориве. Сценарио се пред нашим очима остваривао веома прецизно и веома банално.** Сви описи су се поклапали. Увежбавали смо велеиздају у марту 2004. (погром на Косову), у фебруару 2008. (проглашавање отцепљења Косова), у септембру 2009. (извлачење „косовског процеса" из Савета безбедности УН и пребацивање у Брисел), у јулу 2010. (српска „резолуција о Сребреници"), у априлу 2013. (Бриселски споразум)... Сваки пут Србија је тонула све дубље у колонијални чемер и бивала све даље од истинске предачке Европе. Сваки пут Србије је бивало све мање у самој Србији.

Са фаустовском лакоћом Вучић је погазио свој дотадашњи живот, све вредности које је наводно пропагирао, све базичне документе своје земље, почев од Устава, све заклетве које је јавно положио у највишим институцијама Србије.

Петнаестог октобра 2015. Владимир Костић, њен дотадашњи председник, укинуо је Српску академију наука и уметности изјавом на државном радију:

„У овом тренутку једина политичка мудрост је како са елементима достојанства напустити Косово, јер оно ни де факто ни де јуре више није у рукама Србије, и то неко мора да каже народу."

Ако је неко и после тога могао имати некакве дилеме, под дејством намерно контрадикторних порука са врха колонијалне управе (срачунатих на залуђивање пука), након „инаугурације председника Србије" тога више нема. На том скупу, налик на мафијашку свадбу и некрофилску ју-процесију, Вучић је одржао један од најсрамнијих говора у политичкој историји Србије. („Њихова храброст није у томе што се ничега не плаше, него у томе што се ничега не стиде." Јован Дучић)
Објавио је почетак краја баш онако како је то описано у италијанском документу пре дванаест година. Сада, пред последњи чин, када је скоро све већ дао, просуо је и свој последњи товар прашине, звани „унутрашњи дијалог". „Признавање отцепљења које се неће тако звати", по свој прилици, мора да потпише до краја 2017; окупационе структуре на Косову и Метохији већ су за фебруар 2018. заказале прославу „десете годишнице независности" и „коначног међународног признања".

(...)

Завршна операција је у току.

Колонијална управа, у шизофреном псеудомесијанском и псеудомодернистичком заносу свог шефа, гура Србију ка самоукидању и проклетству. Налазимо се на корак од симболичне и практичне катастрофе.

Ко им сада пређути, нека ћути док је жив.

Ко се сада направи да не види истину, нека толико види заувек.

Ко сада нађе изговор да прода веру за вечеру, нека му вечера буде мера и недостижни идеал до Судњега дана.

„Устани, Лазаре!" <

***

Фарса са тужним крајем

Реченог официра италијанске службе безбедности срео сам још једном, тачно три године касније, у новембру 2008. Случајно, у ресторану београдског хотела „Мажестик". Знамо се, пришао сам да се поздравимо. Српска радикална странка те јесени била је разбијена, Српска напредна постојала је мање од месец дана.

– Све је исфингирано – рече. – Шешељ се нагодио са Американцима. Намерно је поцепао странку и мањи део остаће уз њега. Већи део, редизајниран и препариран, иде са Вучићем. Тај део биће доведен на власт да са социјалистима „коначно преда Косово". Шешељ ће бити ослобођен из Хага, или осуђен на мање но што је већ провео тамо. У сваком случају, биће му исплаћена „одштета од двадесет милиона евра". Вратиће се у Србију, али се обавезао да ће остатак СРС-а држати на испод осам одсто гласова. Кад се врати, чим му исплате договорену суму, престаће да напада Вучића, а нешто касније и Николића. А оних седам дана у октобру ове године кад су сви чекали да Вучић тобоже преломи између две испражњене политичке лутке зване Шешељ и Николић, и кад је тобоже све од њега зависило, било је увођење у посао новог окупационог намесника Србије. Њега су Американци одредили да преда Косово и пристао је. Видећете још много пута тај патетични сценарио: цела земља чека да се Вучић изјасни о нечему, а он се по недељу дана рве са тешким дилемама како би дошао до нечега што сви већ знају. Та фарса, ако Срби то допусте, имаће веома тужан крај за Србију.

– Докази? – ширим руке као добродушни тврдоглавац. – Неопходни су ми докази.

– Доказаће Вам време. Сетићете се сваке моје речи.

(© Copyright „Нација”. Сва права задржана. Неовлашћено преузимање подлеже санкционисању по Закону)

Објављено: понедељак, 28. август 2017, 23:01h